

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Karlem Kosteckým v právní věci žalobce **Mgr. L.E.**, bytem XX, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu č. 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. OD 669/12-3/67.1/12147/Rg ze dne 25. července 2012,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje čj. OD 669/12-3/67.1/12147/Rg ze dne 25. července 2012 se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský úřad Libereckého kraje svým rozhodnutím čj. OD 669/12-3/67.1/12147/Rg ze dne 25.7.2012 zamítl odvolání žalobce Mgr. L.E. proti rozhodnutí Městského úřadu v České Lípě čj. MUCL/16000/2012 ze dne 30.5.2012 a toto rozhodnutí potvrdil. Naposled zmíněným rozhodnutím byl nyní žalobce uznán vinným skutkem, ve výroku rozhodnutí popsáním a spočívajícím v tom, že dne 23.2.2012 v 16,09 hod. jel Mgr. E. po silnici mimo obec směrem od Zákup do České Lípy se svým osobním automobilem tov. značky XX, RZ XX rychlostí nejméně 106 km/hod. Skutek byl posouzen jako přestupek podle § 125c, odst. 1, písm. f, bod 4) z.č. 361/2000 Sb., a za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč, a dále povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000,-Kč (§ 79 z.č. 200/1990 Sb.), přičemž ohledně obou částek byl obviněný z přestupku poučen o způsobu a lhůtě jejich zaplacení. V odůvodnění svého rozhodnutí městský úřad nejprve popisuje průběh správního řízení i se zaměřením na důvody, pro které mohl konat jednání v nepřítomnosti obviněného z přestupku. Poté odůvodňuje, na základě jakých důkazů dospěl ke svým skutkovým závěrům, k právnímu posouzení skutku a k výši pokuty.

Žalobce L.E. ve své včas podané žalobě navrhuje, aby bylo žalobou napadené rozhodnutí krajského úřadu ze dne 25.7.2012 zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému. Návrh opírá poté, co konstatuje obsah rozhodnutí učiněných správními orgány obou stupňů o následující žalobní námitky. Městský úřad provedl ve věci ústní jednání, aniž akceptoval žalobcovu omluvu, podloženou lékařskou zprávou o pracovní neschopnosti. Nesouhlasí s názorem městského úřadu a žalovaného, že měl užít prostředků své advokátní kanceláře, protože ta s věcí nemá nic společného a za přestupek byl postižen nikoli jako advokát. Navíc se opakovaně snažil omluvu uplatnit telefonicky, ale bez úspěchu, neboť linka byla obsazená. Nesouhlasí také s dalším postojem žalovaného, neboť ten není osobou kvalifikovanou posuzovat jeho zdravotní stav, nemůže proto kvalifikovaně posoudit, zda mu jeho zdravotní stav dovoluje účastnit se plnohodnotně ústního jednání či nikoli. Není také ničím podložena žalovaným tvrzená účast žalobce na úkonech trestního řízení na policii v České Lípě, a i kdyby to podloženo bylo, tak to nic nevypovídá o tom, zda byl žalobce schopen se dne 18.5.2012 účastnit ústního jednání ve své přestupkové věci. Také dokazování, provedené městským úřadem, nebylo úplné, správní orgán nedbal jeho návrhů. Osvědčení č.094/08 o absolvování kurzu operátora měřiče rychlosti je bez data vystavení a jeho platnosti, obdobně je tomu i u ověřovacího listu č. 8012-OL-70271-11, tj. kdy byly listiny vydány a co mají dokazovat, a tím spíše, že nebylo provedeno jejich hodnocení podle § 50 odst. 4) správního řádu. Není proto řádně zjištěno, zda se vůbec přestupku dopustil, rozhodnutí je vyhotoveno v rozporu s ust. § 68 odst. 3) správního řádu. Nebyla vyvrácena jeho obhajoba, že auto řídil švýcarský občan V. G., nebyl vyslechnut tento muž a ani příslušníci policie, nebyla proto ani ověřena žalobcová přítomnost na místě zjištění přestupku. Požaduje dále náhradu nákladů řízení.

Při jednání soudu dne 24.6.2013, kterému nebyl žalobce přítomen, setrval žalobce prostřednictvím svého zástupce, který byl zplnomocněn k zastupování žalobce toliko při jednání dne 24.6.2013, na důvodech podané žaloby a zdůraznil některé aspekty žalobních výtek. Nesprávně mu byla předvolání doručována na adresu jeho advokátní kanceláře, kde je mohl převzít kdokoli, správní orgán jednal, ačkoli mu předložil doklad o pracovní neschopnosti a porušil jeho procesní práva i tím, že mu neumožnil se seznámit s podklady pro rozhodnutí. Žádá o náhradu nákladů řízení za zastoupení při soudním jednání, a to za dva úkony právní pomoci, vč. dvou paušálních náhrad, to vše povýšeno o 21% DPH a nahrazení částky za zaplacený soudní poplatek.

Žalovaný krajský úřad ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhuje žalobu zamítnout zejména s odkazem na obsah napadeného rozhodnutí. Zabývá se i otázkou relevantnosti omluvy.

Zástupkyně žalovaného setrvala při jednání dne 24.6.2013 na správnosti napadeného rozhodnutí a zdůraznila následující. Ač byla předvolání doručována na žalobcovo pracoviště, vždy je řádně převzal. Sice se omluvil, ale až po datu jednání. V době pracovní neschopnosti se účastnil osobně úkonů trestního řízení na policii, mohl se proto účastnit i ústního jednání o přestupku.

Soud podle § 75 z.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a poté, co při jednání dne 24.6.2013 dokazování doplnil, dospěl k následujícím závěrům.

Správní orgány doručovaly žalobci zcela v souladu s ust. § 20 odst. 1) z.č. 500/2004 Sb. (tedy i podle ustanovení, že se fyzické osoby doručuje, kdekolí bude zastížena), žalobce vždy řádně zásilku obdržel.

První ústní jednání ve věci bylo městským úřadem nařízeno na den 16.4.2012, eventuálně na dny 17.4. a 17.4. s tím, že předvolání k jednání obdržel tehdy obviněný z přestupku dne 13.4.2012. Pakliže se obviněný z přestupku nedostavil k jednání dne 16.4.2012, ale ani 17.4. či 18.4., pak jeho postoj nelze nic vytknout, neboť nebyla zachována pětidenní lhůta k přípravě, jak vyplývá z ust. § 74 odst. 1) z.č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích („PřZ“) za použití § 49 odst. 1) z. č. 500/2004 Sb., správního řádu („SŘ“). Posledním dnem této lhůty byl den 18.4.2012, přičemž stanoví-li zákon lhůtu k přípravě na jednání, pak se jedná o pět celých kalendářních dnů. V této souvislosti lze obecně a jen pro úplnost připomenout, že v omluvě uvedený odkaz na účast u hlavních líčení nelze pokládat za omluvu dostatečnou, správní orgán je oprávněn požadovat takovou konkretizaci, aby mohl (např. u soudu) pravdivost tvrzení ověřit, a to včetně zjištění, ke kterému jednání byl předvolán dříve, protože (obecně řečeno) se mohl v řízení před soudem nechat zastoupit substitutem (§ 26 z. č. 85/1996 Sb.). To soud jen připomíná bez zásadního vztahu k výše uvedenému spíše jako obecný model možného a zákonného postupu. Neposkytne-li omlouvající se v takovém případě patřičnou součinnost, pak se vystavuje nebezpečí, že jeho omluva bude posouzena jako nedostatečná se všemi právními důsledky.

Zcela jiná situace nastala ohledně neúčasti žalobce na jednání ve dnech 16.5. a eventuálně ve dnech 17.5. a 18.5.2012, popř. ve dnech 21.5.2012 a 23.5.2012. Na jednání (i na den 16.5.2012) byl předvolán řádně a včas a omluva formou rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, které je přílohou písemné omluvy (z 25.5.2012) byla uplatněna až 25.5.2012, tedy zjevně (a bezdůvodně) opožděně z pohledu ust. § 59 SŘ., neboť podle tohoto rozhodnutí byl žalobce práce neschopen již od 15.5.2012. Žalovaný (ale i městský úřad) vycházejíce z těchto skutečností dospěly ke správnému právnímu názoru, že nic nebránilo obviněnému z přestupku, aby rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti uplatnil včas. Pokud je vůbec pravdou, že se nemohl telefonicky dovolat na městský úřad, pak zjevně bylo v jeho možnostech jinak zajistit včasné doručení omluvy např. prostřednictvím spolupracovníka v jeho advokátní kanceláři (i do datové schránky úřadu) apod. Soud neakceptuje tvrzení žalobce, že neměl možnost se omluvit včas, a plně se ztotožňuje se závěry správních orgánů. Je přitom irelevantní, že žalobce nebyl ochoten užít i možností své advokátní kanceláře. V této souvislosti soud navíc poukazuje na shodný „modus operandi“, tj. i tato omluva byla uplatněna až po několika dnech po posledním eventuálním datu jednání stejně, jako omluva předchozí, byť v prvním případě nemohl úřad zahájit a vést jednání v nepřítomnosti obviněného z přestupku pro nedodržení lhůty k přípravě. Již tato zjištění plně postačují k závěru, že a) obviněný z přestupku včas neomluvil svou neúčast při jednání ve dnech 16., 17. a 18.5.2012 a dále ve dnech 21.5. a 23.5.2012, ač tak reálně učinit mohl a b) jednání mohlo být provedeno v jeho nepřítomnosti, neboť z obsahu správního spisu nevyplývá nezbytnost účasti obviněného z přestupku při jednání (§ 74 odst. 1 PřZ). Tato úvaha je navíc plně v relaci se zjištěním městského úřadu, že žalobce byl dne 18.5.2012 osobně přítomen při jednání na Policii ČR v České Lípě. S ohledem na specifikum věci by ale

bylo navýsost vhodné, aby byla do správního spisu založena zpráva přímo od policie, neboť pouhý záznam pracovníka správního úřadu je sice operativní ale ve věcech sporných spíše nevhodný pro jeho snadnou napadnutelnost. Vyžádání příslušné zprávy od policie jako jiného správního orgánu je opřeno o ust. § 59 PřZ. Soud ale tento nedostatek mohl napravit a ze zprávy Krajského ředitelství Policie, Územního odboru Česká Lípa čj. KRPL-47134-1/ČJ-2013-180181 ze dne 14.5.2013, kterou provedl důkaz při jednání dne 24.6.2013 ověřil, že pokud se mohl žalobce osobně dne 18.5.2012 účastnit u výslechu (byť krátkého) svého klienta v trestní věci v České Lípě (od 09,00 hod. do 09,07 hod.) a téhož dne odpoledne osobně doručit policii podání ve věci svého klienta, tak také mohl v téže obci a téhož dne doručit (i osobně) městskému úřadu rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavené již dne 15.5.2012. Žalobce se tak sám svým vlastním postojem, který v dané věci neměl zákonnou oporu, zbavil možnosti účastnit se jednání, hájit se, navrhopat doplnění dokazování apod., a s možností se seznámit i s podklady pro rozhodnutí. Není proto relevantní jeho výtky o porušení jeho obhajovacích práv.

Žalovaný a ani městský úřad nikterak nespojovaly přestupkové řízení s profesí žalobce, jen zcela legitimně poukazují na to, že mohl využít (vedle již zmíněné možnosti dne 18.4.) k doručení omluvy i komunikačních prostředků své advokátní kanceláře, popř. spolupracovníků.

K této žalobní námitce soud jen dodává, že správní orgán neposuzoval žalobcův zdravotní stav, ale jak vyplývá z rozhodnutí správní orgánů obou stupňů včasnost uplatněné omluvy s ohledem na reálné možnosti tehdy obviněného z přestupku. Jen pouze na okraj, a s ohledem na aktivitu žalobce dne 18.5., vyslovil žalovaný podezření, že jeho onemocnění nebylo zřejmě tak vážné.

Také žalobcovu výtku, týkající se platnosti certifikátů, musel soud odmítnout jako neodůvodněnou, když navíc ani sám žalobce nezpochybňuje naměřenou rychlost vozidla. Není proto ani zřejmé, zda a jaká skutková zjištění oběma výtkami napadá.

Člen policejní hlídky pprap. O.Ř. je držitelem osvědčení č. XX ze dne XX operátora laserového měřiče. Tato skutečnost je obsahem správního spisu stejně jako stejnopis Ověřovacího listu č. XX ze dne XX (vydaného Českým metrologickým institutem) na označený silniční laserový rychloměr. Platnost ověřovacího listu končila dnem 25.10.2012, tzn., že v době stíhaného skutku byl přístroj bez pochybností použitelný a jím naměřené údaje důkazně relevantní. Oběma listinami, které správně žalovaný zahrnul mezi podklady pro rozhodnutí, se žalovaný k odvolací námitce dostatečně zabýval a také odůvodnil, jaké skutečnosti z nich zjistil. Zatímco Osvědčení ze dne 26.9.2008 znějící na O.Ř. má neomezenou platnost, jak vyplývá z tohoto Osvědčení, tak Ověřovací list přístroje má logicky platnost omezenou, neboť kalibrace přístroje musí být periodicky ověřována. Správní orgány proto nepochybily, pokud z údajů poskytnutých přístrojem, čerpaly. Ostatně ani sám žalobce neuvedl žádná konkrétní, která by poukazovala reálně na vadnou funkci přístroje či na vadný postup jeho obsluhy. Proto ani v tomto směru soud nemohl žalobě přisvědčit.

Žalobce nezpochybnil, že jeho auto bylo 23.2.2012 po 16,00 hod. na místě, kde probíhalo měření rychlosti radarem a následné projednávání věci policejní hlídkou.

Z fotodokumentace i listin vyhotovených policií vyplývá, že autem cestovala jen jedna osoba, a tou osobou byl žalobce. Totožnost řidiče byla ověřena (v dané souvislosti pro správní spis ofotografovaným) občanským a řidičským průkazem žalobce, jejichž údaje jsou v relaci s obsahem Oznámení z 23.2.2012. Městský úřad proto neměl pochybností o totožnosti toho, kdo v místě měření auto řídil, neboť jediným cestujícím byl žalobce. Otázku jiného řidiče (občana Švýcarska V.G.) nastolil žalobce poprvé až v odvolání z 21.6.2012. Protože se žalobce ve své přestupkové věci písemně obracel na městský úřad již dne 20.4.2012 a 25.5.2012 (a před tím i odporem proti příkazu z 9.3.2012) je s podivem, že by zatajil pro posouzení věci tak podstatnou okolnost, že auto ve skutečnosti vůbec neřídil. Již tento jeho postup dává podle názoru soudu zřetelný důvod k pochybnostem o věrohodnosti tvrzení o „jiném řidiči“. Je ale pravdou, a v tom lze plně žalobě přisvědčit, že taková pochybnost ještě neznamená jistotu, a proto měl žalovaný (městskému úřadu nebyla tato obhajoba známa) doplnit dokazování alespoň výsledkem příslušného policisty, což neučinil.

Soud ale mohl tuto vadu zhojit postupem podle § 77 odst. 1, odst. 2) s.ř.s. tak, že při jednání dne 24.6.2013 vyslechl jako svědka na místě jedající příslušnici Policie ČR pppap. Š.Z., která vyhotovovala listiny o přestupku. Jejím svědectvím, o jejíž věrohodnosti neměl soud sebemenší pochybnost, ověřil následující. Předně zjistil, že fotografie ve správním spise, na kterých je i žalobce a nikdo jiný, jsou autentickými fotografiemi průběhu jednání žalobce s policejní hlídkou při kontrole dne 23.2.2012, a že žalobce byl jediným cestujícím v osobním automobilu tov. značky XX, RZ XX, a dále že žalobce při jednání hlídkou neuvedl, že by auto řídil někdo jiný. Z popisu situace na místě, poskytnuté svědkyní soud dále ověřil, že k žádnému „střídání“ řidičů ani dojít nemohlo kvůli časovým poměrům. Ostatně sám žalobce, ač tvrdí že auto neřídil, v žalobě ani při jednání soudu prostřednictvím svého zástupce dne 24.6.2013 nenavrlh výsledek V. G., kterého v odvolání a ani v žalobě blíže nespecifikuje. Zejména i tímto svědectvím je žalobcovo tvrzení o jiném řidiči spolehlivě vyvráceno.

Není zřejmé, z čeho žalobce čerpá svou žalobní námitku o nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí z pohledu § 68 odst. 3) z. č. 500/2004 Sb. Žalovaný se relevantně vypořádal se všemi odvolacími námitkami, a pokud dále neopakoval ve všech směrech a do detailů důvody, uvedené v rozhodnutí městského úřadu, pak se nejedná o pochybení, pokud s nimi souhlasil, protože rozhodnutí učiněná v prvním i druhém stupni v téže věci tvoří jeden celek.

Není zřejmé, z čeho žalobce usuzuje, že žalovaný nedbal jeho návrhů. V odvolání žádné návrhy (např. na doplnění dokazování) neučinil. Vedle polemiky s rozhodnutím městského úřadu uplatnil poprvé až odvolání námitku podjatosti vůči Bc. M.A., který ve věci rozhodoval v prvním stupni.

Soud přezkoumáním věci nezjistil vad, pro které by musel napadené rozhodnutí zrušit, a proto mu nezbylo, než podle § 78 odst. 7) s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto mu náhrada nákladů řízení nepřisluší (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Protože takové náhrady nežádal žalovaný, soud rozhodl i tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobce nenapadl výrok o sankci, a proto soud nad rámec přezkumu pokládá za nutné uvést následující. Jistě zcela správně se městský úřad zabýval otázkou výše pokuty, soud má ale zato, že měl zmínit i ust. § 87 odst. 4) z.č. 200/1990 Sb., podle kterého nemohla být pokuta uložena ve vyšší výměře, než byla před tím stanovena v příkazním řízení. Žalovaný na tento nedostatek nereagoval, nutno ale zdůraznit, že tato vada nevedla k nezákonnému rozhodnutí o meritu věci.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 24. června 2013

Mgr. Karel Kostecký
samosoudce